

več tako trdno, kakor pred leti. Škofa Strosmajerja jel je preganjati: hrvatski ban je temu prepovedal drevje sekati v škofovskih gozdih in tri bogoslovce je sodnija ugrabila in obsodila na 54 ur zapora. V hrvatskem saboru je imenoval Barčič hrvatsko-madžaronsko vlado: roparsko zadrugo. Starčevićanci poslali so cesarju spomenico, kder mu razlagajo svoje želje in tužni položaj Hrvatske.

Vnanje države. V Frankfurtu so policijskega svetovalca Rumpfa usmrtili socijalisti in zginoli kakor kafra, čeravno je 5000 fl. nagrade obečane, kdor morilca ovadi. Socijalisti tirjajo v državnem zboru, naj se delo o praznikih in nedeljah prepove, Bismark je pa nasprotoval. Na tuje zrne on pozvišuje colnino, da bo domače nemško imelo boljjo ceno, s Francosi se pogaja zoper Angleže. — Ruski grof Ignatijev je imenovan za gubernatorja v izhodnej Sibiriji. Da je ta slavnj državnik tje poslan, to kaže na važne bližnje dogodke proti Kitajcem; železnico od Jekaterinograda čez Ural v Tjumen v Sibiriji zgradijo še letos. — Bolgarski patrijarh osnuje v Macedoniji dve novi škofiji. — Grki začnejo letos graditi železnico od Aten v Solun. — Turški sultan poslal je Fehmi-pašo v Berlin in London vprašat, hočejo li mu Egipt popolnem vzeti in Tripol Italiji vteknoti? — Italijani se veselijo, da bode ali Genova ali Brindisi od Bismarka izvoljen za pristanišče parobrodnemu društvu nemškemu! — Papež prosijo škofe, naj nabirajo milodarov za katoliške misijone, ker je laška vlada imetje propagandino pobrala. — Srbski kralj Milan hoče zakon s kraljico Natalijo razrušiti pa se še ne upa zavoljo naroda. — Za vsled potresa onesrečene v Spaniji je naš cesar daroval 20.000 frankov. — Mahdi je Gordona zvalil iz Hartuma in mu potopil eno ladijo in več ljudi pobil. Angleži se vendar močno bližajo Hartumu.

Za poduk in kratek čas.

Od Pohorja do Adrije.

II. Nasprotje, vojska pismena in ustna mej dvema narodoma mora biti, brž ko eden narod grozi drugemu spodkopati narodni obstanek in ga sebi vtelesiti, v svoj narod ga spojiti. Glejte nekdej pred 300 leti je krvoločni Turčin teptal slovenske dežele. Kaj so naši predčetje storili? Zedinili so se, se Turčinu junaško v bran postavili in ga zmagali. (Zmaga pri Trebižu, Otoku, Hrušiči, Brežicah, Belaku.) Ko bi naši prednamci roke križem držali, pokosila bi jih turška sablja, v sužnost odpeljala turška roka. Ali to se ni zgodilo. Sedaj me poslušnite. Ko bi Slovenci hladnokrvno gledali, kako njihovi mejaši, ne, izne-

verjeni njihovi bratje tlačijo svoj narod, ga v nič devljejo, ga sužnika storiti hočejo ter materni jezik zatirajo, se ga sramujejo, uže davno bi nemec in njegov golč zalila slovenske pokrajine in prodrla do Jadranskega morja, nemškutar pa bi materi Slaviji nagrobnico tulil. Hvala Bogu, tako daleč še nismo! Sedaj še sklepajte: ko bi Slovenci tam kje okrog Gradca hoteli nemški jezik zatreti, spodrinoti Nemca gospodarja, sami pa vladati imajoč svojo slovensko upravo, kaj bi se zgodilo? Slovenca bi zaguali v krtovo deželo hočeš, nočeš, moraš. Enaka je pri nas. Naša materinščina nam je več pri srci, nego nemškutarske stavbe in njena svojad, našo narodnost mi ljubimo bolj nego nemškutarske groše. Kje je narod, ki bi si pustil vzeti narodne svetinje, se pustil zatreti in izbrisati svoje ime iz zgodovine? Ne ga nikjer, tudi po Slovenskej ga zastonj iščete. Taka je gospod.

In moj tovariš? Nekaj mi je dal prav, drugo pa je trdil po svoji buči. Franc Ahac je mož in oča. Njegovi otroci znajo čisto nemški, a on jih bo dal učiti slovenski. Tako mi je pravil. Toda ure se odtekajo, posebno minute so kratke na postajah in tako tudi za naji pride ločitve britki čas.

Na Zidanem mostu se posloviva jaz in Ahac, vošči mi lahko noč, akopram je uže tri po polnoči bilo, jaz pa se stegnem na klop in zadremlem. Še le v Zalogu pred Ljubljano se vzbudim. Prišedši v središče slovensko se napotim v Šenklavž odslužit sv. mešo. Ob 10. uri pa sem zopet na kolodvoru čakajoč poštnega vlaka v Trst. Povsod po Kranjskej se govori, kako je zvití Zenari z revolverjem si življenja nit prestrigel. Dalje vsepovsod se govori, kako je izviti krojač Železnikar zašel v Celovške temnice. Bila je sestra pri meni, ktera mi dopove, kako pri Mahru v Ljubljani nemški šulferein kujejo, da se vse po ulicah tresse.

Kdor čaka, pričaka. Tako tudi meni ura rešitve napoči: poštni vlak na kolodvor pripiska. Jaz hitim k plačevalnici, s karto pa smuknem v kupej. Na veselje se snidem tam s strokovnjaškim g. Försterjem in Gorčičem, potujočima do Borovnice, kjer sta hotela cerkvene orglje poskusiti.

(Konec prihodnjič.)

Smešnica 4. Kinezar potujoč po Evropi pride v krasno dvorano, kder so gospodje, gospe in gospodične strastno plesale, da je vse teklo z njih. Tujec radostno ples ogleduje, a naposled vprašan, kako se mu dopada, odgovori: prav dobro, vendar čudim se, zakaj tako težkega dela ne prepuščate rajši svojim — hlapcem in deklam?